

[Holger Eriksen.]

ninger, som udvalget har fremskaffet, var ikke af sensationel natur og kunne let have været fremskaffet på anden måde. De gik faktisk kun ud på, at den procentuelle afstand mellem de enkelte lønklasser var blevet formindsket som følge af de mange reguleringstillæg, og det vidste man i forvejen. Hvad der virkelig havde interesse var at få besked om, hvorledes aflønningsforholdet lå i de enkelte tjenestemandsgupper i forhold til de tilsvarende grupper indenfor de private virksomheder, men det fik man intet at vide om. Ja, finansministeren forbød endog gennem udvalgets formand, at man beskæftigede sig med deklasserings-spørgsmålet; det lå udenfor kommissoriet, blev der sagt, og det gjorde det også, i hvert fald formelt set. Men jeg tror ikke, der var grund til således at hæfte sig ved den helt tilfældige form, som den udvalgsbetænkning, der dannede grundlaget for kommissoriet, havde fået. Een oplysning fik man dog, og det var den, at hvis man sammenlignede lønnen i etaternes 16. og 14. lønningsklasser med gennemsnitlønnen for henholdsvis ufaglærte og faglærte i private virksomheder, hvilket altid har været udgangspunktet, så var de pågældende tjenestemænd sakkert agterud; hvor meget fremgik ikke klart af tallene, da den nødvendige korrektion ikke var foretaget, men tendensen var ikke til at tage fejl af. Derimod ved man stadigvæk ikke noget om, hvorledes lønningerne har bevæget sig for privat ansatte, der kan sammenlignes med andre tjenestemandsgupper, selvom man ved stikprøveundersøgelser, baseret på skatteopgivelser, vel måtte have kunnet få et overblik derover.

Hvad selve det princip angår, at hvis en bestemt tjenestemandstilling engang har været aflønnet f. eks. med det dobbelte af, hvad en anden tjenestemandstilling er normeret med, må forholdet 1 til 2 stadig opretholdes, kan vi fra mit partis side ikke anerkende rigtigheden af det. Udviklingen i alle demokratiske lande går i retning af, at forskellen mellem de enkelte befolkningsgruppers økonomiske standard formindskes. Denne udvikling vil formodentlig fortsætte, og den må også gælde tjenestemænd. Noget andet er, at der sikkert her var blevet altfor stor en forskel mellem tjenestemændene og de øvrige befolkningsgrupper, selvom der ikke foreligger noget konkret derom, og derfor måtte der ske en vis regulering. Men forøvrigt er det forlig, der nu foreslås ophøjet til lov, jo heller ikke baseret på at fastslå et bestemt forhold mellem lønnings-

klasserne, idet man forhøjer lønnen ikke blot for dem, der hidtil ikke har fået procentuel dækning for prisstigningerne, men også for de øvrige; 120 kr.s reguleringstillægspartionen forhøjes til 132 kr. eller 144 kr. for de 9 portioners vedkommende, der gives udover, hvad selve lønningsloven hjemler.

Det indgåede forlig har i høj grad aktualiseret spørgsmålet om afskaffelsen af dobbeltbeskæftigelsen. Den er efter min mening meget kostbar for staten, den er irrationel, og værre er det måske, at den bidrager til at forsinke arbejdet i ministerierne og bevirker, at folk, der har sår i de ministerielle kontorer og skal tale med den bestemte person, som har med den sag at gøre, de er interesseret i, kommer til at gå forgæves den ene gang efter den anden. Det kan være galt nok for rigsdagsmænd, der dog som regel kan finde frem til den rigtige mand, men det er en næsten uløselig opgave for den, der ikke i forvejen er huskendt i de ministerielle kontorer. Problemet må løses, men jeg går ud fra, at den højtærede finansminister vil være enig med mig i, at det kun kan løses i forbindelse med lønforhøjelser, der vel så får indflydelse på aflønningen af tjenestemænd udenfor den røde bygning. Det vil altså sige, at der forestår nye lønforhøjelser, og derfor havde det formodentlig været en fordel at kombinere beskæftigelsesreformen med de store lønforhøjelser, der nu sker for de højere tjenestemænd. Jeg beklager i høj grad, at man ikke har gjort forsøg på at lave et vist sammenspil mellem de to ting.

Til slut må jeg udtale min store forbavelse over sidste afsnit i § 4, hvor det foreslås, at rigsdagsmændene skal have 2, senere 3 ekstraportioner på samme måde, som tjenestemændene får det. Det er ikke fordi jeg er uenig med den højtærede finansminister i, at det er en naturlig konsekvens af det, der er sket for tjenestemændenes vedkommende, men rent principielt er det min opfattelse, at hverken ministeren eller nogen administration har kompetence til at fremkomme med forslag om, hvilket vederlag rigsdagsmedlemmerne skal have. Her må rigsdagen selv være initiativtagende, medmindre der som tidligere er truffet aftale med rigsdagens præsidium, før forslag fremsættes. Det kan formodentlig heller ikke være den højtærede finansminister ube kendt, at folketingets formand har rettet en henstilling til finansministeriet om at lade rigsdagen selv indsætte, hvad den for sit eget vedkommende anser for rimeligt. Jeg beklager i høj grad, at denne henstilling ikke